

T. SZABÓ TÜNDE

magamban

az egyetlen hely, ahol magam lehetek,
és nem kell magamnak legyek magam,
hanem csak *én* jelen-
valóságos ízek és illatok a számban,
tapintások a fejemben, s gondolatok
az ujjam bőre alatt.
ez itthonos, ez szűretlenül én vagyok.
a fekete anyaöl-zsákutcában bolyogva
melegít a puha sötétség, és hasít a kinti
világ fénye, ami élesen metszi át
az emlékek borpecsétes kárpitfalát.

ajánlva I.

találd meg az istent bennem,
hogy templom lehessen – menedék,
légvétel két hang közti szünetben:
jelzőfény – parázsló cigarettavég;

hogy őrizzelek, mint pipába bújt lángot a kéz,
hogy megvakuljon a tükör, mi magamra néz,
hogy megtaláljam a benned-istent – bennem:
lebomlott magamból lett Ariadné-fonal légy
labirintus-létedben.